

Vogelherkenningscursus

Lenny Langerveld

Zelden zo gelukkig geweest als een paar jaar geleden op de eerste avond van de 'beginnerscursus' van de Vogelwerkgroep. Ik woonde net in het Gooi en jogde in het bos tot een ongewoon spektakel mijn pad versperde. Op een verhoogd pad midden in het akkerland stond een tiental mannen in sportieve, warme buitenkleding onafgebroken omhoog te turen in verrekijkers en telescopen. Ik stopte en sloeg hen gade. Wat was dit voor volkje? Voorzichtig liep ik op ze af. "Eh hallo, mag ik vragen wat jullie hier doen?" De dichtstbijzijnde man antwoordde me zonder zijn blik ook maar een seconde van de telescoop af te halen. "We kijken naar de vogeltrek". Ik keek omhoog. Niets te zien. Geen wolkje aan de lucht, geen vogel te bekennen. Rare lui, die vogelaars. Ik jogde verder. In het bos zong, piepte en kraste van alles en ik had geen idee wat het was. De enige vogels die ik kende, waren kraaien, mussen, merels en duiven. Maar zelf van die soorten wist ik niet zeker hoe ze klonken. Ik draaide me om, ploegde terug door het rulle zand. "Sorry hoor, maar daar ben ik weer. Als ik dat ook wil", ik wuifde vaag in de richting van de mannen, "hoe kan ik dat dan doen?" De man daalde met tegenzin terug naar de aarde, maar deed het toch. En zo kwam ik erachter. Er is een vogelwerkgroep, er is een website. En er is een beginnerscursus. In het voorjaar daarop, was ik aan de beurt voor de beginnerscursus. Natuurlijk had ik me eerst niet aangemeld, toen wel, toen had ik er geen zin meer in, en toen kwam de uitnodiging en ben ik toch gegaan. De eerste avond vond ik een openbaring, een feest. Al die leden van de vogelwerkgroep die al hun héle leven naar vogels kijken, over vogels denken en vogels herkennen, kunnen zich niet voorstellen hoe het is. Er werd met een groots

gebaar een immense poort naar een nieuwe wereld opengegooid. Het drong met een mokerslag tot me door dat er al die jaren een parallel universum was geweest, pal onder mijn neus, waar ik totaal geen weet van had. Ik hoefde voor die andere wereld niet op reis, welnee, het speelt zich allemaal in mijn eigen achtertuin af. Ademloos hoorde ik het aan en absorbeerde ik de wetenswaardigheden. Ik noteerde ijverig álles over de Vink, de Merel en de Huismus. En haakte moedeloos af tegen de tijd dat de Roodborst, het Zwartkopje en de Tuinfluiter aan de beurt waren. Hoe moest ik dat ooit gaan onthouden? Vogelgeluiden leken zich domweg niet in mijn oren te verankeren. Mijn oren zijn zéér geschikt om de minste verandering in een menselijke stem te herkennen. Ik kan er zelfs woorden mee horen die helemaal niet zijn gezegd. Maar van vogelzang hebben ze geen kaas gegeten. Het glijdt weg. En dus, het is niet anders, de Vink, dat is die vogel die eindigt met biskwie.

Het Winterkoninkje heeft een wekkertje en de Zwartkop en de Tuinfluiter zijn allebei een versnelde Merel. Je weet dan nog steeds niet zeker wat 't is, maar met 50% kans ben je al een eind op streek.

Ondertussen is 't vijf jaar verder. En voor dit stuk in De Korhaan mag ik weer eens een avond meedoen. Het is nog steeds dezelfde sensatie. Het plezier van vogels zien en zomaar door de echte vogelaars al die kennis aangereikt krijgen. Wonderschone beelden, leuke anekdotes en handige informatie. En tot mijn eigen verbazing ken ik álle vogels die de revue passeren. Van Goudhaan tot Glanskop, van Zwarte Mees tot Zanglijster. Dus voor allen die worstelen met de materie: houdt moed. Het komt goed.

**De Vogelherkenningscursus vindt ieder voorjaar en najaar plaats in de Infoschuur van het Goois Natuurreservaat aan de Naarderweg, tussen Bussum en Hilversum.*